

Oslovení členů před 2. kolem voleb do výboru ČUS – medailonek MUDr. Reného Skoumala

Dopis řadového urologa k volbám

(píši z dovolené v Chorvatsku, proto ty fotky).

Milí kolegové,

Dovolte mi, abych se z pozice ambulantního urologa, který pracuje mimo Prahu, vyslovil k tomu, co považuji za důležité pro činnost nového Výboru ČUS.

Chtěl bych se pokusit určitě náměty v činnosti nového Výboru prosazovat osobně, proto jsem se rozhodl do Výboru kandidovat.

Je proto nezbytné, abych řekl několik slov o sobě. Necítím se být ani mladý ani starý. Svůj věk jaksi nemohu řešit, vzhledem k tomu, že mám ve svých padesáti čtyřech letech ještě šestiletého syna. Takže ačkoliv po konci některých pracovních dní sním o důchodu, není to v dohledné době reálné. Všechny tři děti mám z jednoho manželství, které trvá už 26 let. Manželka Lucie je doktorkou farmacie.

Nejsem bohužel pokračovatelem žádného známého urologického rodu, matka učitelka, otec ekonom, všichni prarodiče zemědělci a na venkově jsem

také vyrůstal až téměř do maturity. Rodiče náboženství vůbec nezajímalo, ale chtěli, abych se naučil dobře německy, takže souhlasili s tím, že pojedu na měsíc na území bývalého východního Německa na tzv. „Ekumenické mládežnické tábory“. Jezdil jsem tam více let po sobě a ať to již vyvolá Vaše sympatie nebo antipatie, nemá cenu skrývat, že evangelických žebříček hodnot se mi od té doby stal základem uvažování. Nevím, jestli jsem hoden označení evangelík, ale snažím se celý život přibližovat úžasným lidem, které jsem tam tehdy poznal např. Joachimu Gauckovi. Rozhodně vás všechny mohu důrazně ujistit, že bych nikoho se svým přesvědčením neobtěžoval, na druhou stranu se na mne snad můžete v některých věcech trochu spolehnout. Když mě Míťa Rosenberg do Výboru navrhoval, mluvil o mé jisté tvrdohlavosti. Jestli jsem si něco odnesl z evangelického prostředí, pak je to věta „Tlučte a bude Vám otevřeno, hledejte – a naleznete“. S některými věcmi v urologickém prostředí spokojený nejsem a ujišťuji vás, že „tlouci budu dlouho“.

Do bývalého východního Německa jezdili tehdy mladší lidé na evangelické brigády z celého světa a s řadou z nich udržuji do současnosti kontakty, zvláště s těmi, kteří se později stali lékaři.

Nikdy jsem nebyl členem žádné politické strany. Na druhou stranu mám jasně vyhraněné politické názory, které ale myslím s mou ev. činností ve Výboru nesmí mít nic společného. K mým koníčkům patří pokusy o drobnou publikační činnost (viz můj blog v Mladé frontě na www.radimdoktor.blog.idnes), příroda Bílých Karpat nebo cizí jazyky.

Díky kontaktům v zahraničí a státnicím z angličtiny jsem jako mladý lékař z FN Brno – Bohunice pracoval jako průvodce hlavně v Londýně. Takto mě poznalo stovky lidí a ti mě pak začali vyhledávat jako urologa. Dva roky fungoval tzv. souběh tj. práce na celý úvazek na Urologické klinice a ještě ambulování na soukromé poliklinice v jiné části Brna. Aniž bych to jakkoliv plánoval a chtěl, musel jsem v roce 1994 z FN Bohunice odejít do soukromé praxe. Jistou útěchou mi byla možnost mít operační den a služby ve FN U sv. Anny. I když už v posledních letech operační dny nemám, tak stále do FN U sv. Anny docházím a cítím se být součástí tamní nemocnice. Nikdy jsem se necítil být bezvýhradně ambulantním urologem a myslím, že ona

neprostupná hranice mezi nemocnicí a ambulancí, tento český idiotský unikát neprospívá nikomu, nejméně však pacientům.

V roce 1995 jsem založil soukromou urologickou ambulanci „Urocentrum Brno“ Bylo to přání řady lékařů, kteří mně tehdy do souběhu posílali pacienty. Na druhou stranu jsem v den „nula“ neměl ani jednoho stálého pacienta a začal jsem působit v části Brna, kde nikdy v minulosti urologie nebyla. Dnes má Urocentrum Brno téměř padesát tisíc registrovaných pacientů a se svými třinácti zaměstnanci patří k největším urologickým ambulantním pracovištím v ČR.

Po privatizaci Telecomu jsme museli opustit bývalou polikliniku Telecomu a teď splácím velký úvěr, který jsem si na nové prostory v jedné z nejmodernějších budov v Brně musel vzít. Viz také www.urocentrumbrno.cz.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, mluvil jsem velmi dlouho o sobě, ale chtěl bych vysvětlit, že vše co bych chtěl v novém Výboru prosazovat, bytostně souvisí s mými vlastními zájmy. A člověk se vždy bije nejvíce za svoje vlastní zájmy, jakkoliv to mnozí popírají. Jsem řadový urolog, bez nároku na jakoukoliv podporu ze strany státu, mám velké dluhy a víc zaměstnanců. Nepůsobím v Praze, nemám možnost se obracet na zahraniční nebo nepojištěnou klientelu a tímto způsobem si jakkoliv vylepšovat rozpočet. Tím chci říct, že jakékoliv, třeba i haléřové posuny v hodnotě bodu, otázka regulací a doplatků a nedoplatků ze strany zdravotních pojišťoven má pro mě naprosto vitální význam. Myslím si, že by ve Výboru měl být někdo, kde není primářem, není z akademického prostředí a není z Prahy. To proto, aby dnes a denně připomínal regulačním orgánům, že peníze z pojistného se musí dostat k těm, kteří lékařskou péči skutečně poskytují.

Pociťuji velkou úctu k dosavadní práci Výboru a jejich členů. Prakticky ve všem co dělají, mají moji bezvýhradnou podporu a obdiv. S výjimkou jediného a to je otázka korupce ve zdravotnictví. Na všech odborných setkáních urologů se v kuloárech na téma více jak tři roky stíhaných urologů mluví. Mluví o tom všichni, kromě ovšem členů Výboru na veřejnosti. Můj bratr je advokát a chápu, že Výbor ČUS nemůže zasahovat do činnosti orgánů činných právě v trestním řízení. Ovšem na

druhou stranu od bratra a i z jiných zdrojů dobře vím, že tyto orgány ani soudy nepracují ve vzduchoprázdnu. Co nám všem ostatním přinesl postoj „pštosí hlavy v písku“ ? Některé farmaceutické firmy, většina z nich, se v posledních letech panicky bojí poskytnout urologům jakoukoliv podporu vzdělávání. Právě díky tomu, jsem před dvěma lety nebyl schopen sehnat ani po několika měsících sponzora letenky na kongres AUA. Tak jsem si letenku jel ze zoufalství koupit na vídeňské letišti Schwechat, elektronicky to totiž nešlo. Na letišti mi řekli, že všichni Němci, Rakušané a Italové v onom letadle letí na stejný kongres, ale že já jsem jediný, kdo si letenku kupuje, za všechny ostatní je platí farmaceutické firmy z Itálie, Rakouska nebo Německa. Představoval bych si, že nový „Výbor“ bude jasně a opakovaně deklarovat, že podpora vzdělávání lékařů ze strany farmaceutických firem je všude na světě normou a že by to tak mělo být také u nás. Na druhou stranu, by nový Výbor měl usilovat o bezvýhradné dodržování zásady „Noli nocere“, Spolupráce lékaře s firmou nesmí nikdy pacientovi jakkoliv sebemeně škodit, to je to o co vy se měl Výbor starat.

Ústředním tématem mé kandidatury je slovo „Respekt“ Myslím, že Výbor by měl usilovat o větší respekt ze strany státních orgánů a i veřejnosti pro urologii obecně. Výbor by měl při všech vhodných ba i nevhodných příležitostech zdůrazňovat, že urologie není jen „malý chirurgický obor“. Urologie je především obor, který se většinou stará o muže ve věku 50 až 70 let tj. o ty nejproduktivnější členy jakékoliv společnosti. O členy, kteří vrací společnosti svoje celoživotní zkušenosti a vedou ji. Proto urologie patří ve většině OECD zemí k nejváženějším a k nejlépe placeným lékařským oborům. Nemohlo by být postavení urologie v ČR lepší než je nyní ?

Větší respekt by urologie měla mít již u studentů lékařských fakult. „Stát se urologem“ by pro současné studenty mělo být stejným snem, jako kdysi pro mě. Na mém pracovišti již dvanáct let zaměstnáváme, vždy čtyři studenty posledních dvou ročníků medicíny. Buď realizují (po mnohoměsíčním zaškolení) uroflowmetrie nebo sbírají data pro klinické studie. Zájem o práci ze strany studentů je značný, vybíráme je na konkurs ze studijního oddělení Masarykovy univerzity. Vždy,

zejména studentkám zdůrazňuji, že urologie je zvláště pro ženu těžký obor. Přesto se už nejméně pět studentek uroložkami stalo. Jsem na to vlastně pyšný. Co kdyby Výbor ČUS poskytoval těm urologickým ambulancím, které umožní se studentům s urologií již za studia seznámit nějakou dotací ? Ale nejde přece jen o to studenta pro urologii získat, jde především o to, z něj vychovat dobrého operátora. Výbor ČUS by měl udělat maximum pro realizaci „tutoriálního systému“ v nemocnicích tj. zvláštních plateb pro zkušeného urologa, který učí operovat urologa začínajícího. Když to bylo možné na všeobecné chirurgii, proč by to nebylo možné na lůžkových urologiích ?

Myslím si, že bychom se měli neustále seznamovat s tím, jak funguje urologie ve vyspělém světě. Snažil bych se referovat o svých návštěvách u známých v zahraničí a jejich systému vzdělávání a práce. Chtěl bych využít svých zkoušek z angličtiny, němčiny a ruštiny a toho, že jsem už léta začátečník ve francouzštině.

Větší respekt by měli mít urologové především k sobě navzájem, nemocniční k ambulantním apod. Respekt vzbuzuje ten, kdo je respektu hoden, kdo léčí pacienty na úrovni současné vědy prezentované v minimálním rozsahu v Guidelines a drží se zásady „Noli nocere“.

Milé kolegyně, milí kolegové, pokud bych mohl v novém Výboru pracovat, udělal bych pro to, co by bylo v mých silách. Jestli na to síly mám, to musí posoudit jiní. Já mohu za sebe pouze slíbit, že pokud by se mi něco nedařilo (třeba jak jsem spadnul z paddle boardu na právě probíhající dovolené v Chorvatsku), tak bych se zase, znovu a znovu, pokusil vyškrábat nahoru a pokračovat v plavbě.

René Skoumal